

Pesné pro všechny tuláky a trampy

ORBIS

-

TRAMPUS

-

AKTUALITS

•



= vydání I =

OBČASNÍ • NĚKOLIKASTRANÍK • OBĚŽNÍ

Narezeno : 19. 11. 1980



Začátečník . . .

Vše, co je zde napsáno

jsem si někde přečet, zaujalo mě to

a dávám na vědomí

široké trampské veřejnosti . . .

překlepy a chyby musíte prominout

P O Z O R - P O Z O R

Zalíbil-li se ti tento "občasník" a jsi-li sběratel, přepiš toto vydání, OPIS pošli dál a TEPŘVE PAK SI ORIGINAL USCHOVEJ ! ! !

Stačí-li ti přečtení, předej pak OTU dál spřízněným duším.

Nechte kolovat POUZE 30 DNŮ ode dne narození ! ! !

X X X X X

redakce

Ř E K A

- - - - -

Bylo vedpoledne a nebe jako kožich jezevce, takový stejnoměrně šedivý, nízký a linkovaný deštěm šustivým a monotonním v nějakým jakoby smutečným rytmu, který mi připomínal jednu Stan Kentonovu desku, ve hranou, s jedním místem rozbednutým, kde se jehla vracela, trvale chvilku, než na te člověk přišel a přehodil ji kousek dál. Myslím, že se ta skladba jmenovala "Monotony", pouštěli sme si ji u Lendy vždycky, když sme měli psí nálady, a teď tu skladbu vyhrával nějaký zatoulanej amplián, skrytej ve větších nebe já nevím, ale Řekt je, že se Lenda ke mně natečil a řekl: "poslouchej", takže sme to zaslechli voba, i když je divný, že by tu byl v lese amplián nebo že by si nějaký bláznivej vandrák zachumlanej v houští vyhrával v dešti tuhle desku na klikovej gramofón, ale byly to "Monotony" a to rozbednutý místo v nich nebylo.

Seděli sme na sudech pod přístřeškem putyky nad Řekou, tam, kde sme se vždycky stavevali na pár šluků z "lípy" a mrknout na slunce, než sklouzne za vobser, ved tý doby, co sme začali kamarádit s Řekou, i dnes sme tu seděli hlavy nakloněný dolů, do proudu na paniku vln, špinavejch, jak braly začátky potrhli rozpíchanějch deštěm, hnaly se rozíveně a potrhli a tak vedcházal den, jako by ho vlhy plný žblabuněk vodnášely někam do zátočiny a pak dál, kde už ho nikdy nenejdem, ani pěna se z něj nezachytí ve šlajsnách, a my se dívali na řeku jinejma očima, který nám protřel čas chladně a pomalu, koukali sme do proudu a zjišťovali, že už ta řeka není nic zvláštního, docela normální voda, samá voda, samá voda. Marko vzal benže, co měle na kůži vymalovaného Indiána, a vjel mu do křtice, jakoby ho česal, a šumění deště se v těch tónech ztratilo, byla to písnička, která pro nás byla vzpomínkou na doby, kdy sme šli po Řece poprvé, v ní se koupal ponořenej kruh slunce a my sme nevěděli, jak to bude vypadat za zátoči-

nou a hulákali sme "Země", když se vobjevil břeh s místem stvořeným pro večer a prskavým vohněm a jeho dvojníkem mezi břehama, tuhle písničku sme dřív zpívali jako chorál, trojhlasně, jako díky Rece nebo komu nevím, byla to nádhera vždycky, když se chytil druhéj a třetí hlas, tenkrát sme z tý písničky prožívali každý slovo a z Řeky každěj vo-
blázek, teď tahle písnička, soufa le křičená na Reku a břeh za ní, zněla nějak dutě, i ozvěna jí přehlídla, tak zůsta la někde na druhým břehu, zavěšená na věšákách stromů, smutnejch jako sobotní vo-
dopoledne v Praze anebo možná, že jí vzal proud, jen pár slov se z ní zachy, tí někde na jezu a v srpnovejch nocích je bude Řeka vyšeptávat s houpa-
vostí, jakou maj havjský kytary a bude slibovat modrý z proudů, jako nám slibovala.
Pak sme šli dál a pršet nepřestávalo, den se potřeboval vybrečet, déšť nám už nevadil, byli sme tak zmáchaný, že už se nevztekáš při každěj kapce, jako když začínáš promokát. V lese kapalo ze zelenejch mundůrů, ušli sme těch pár kilometrů jako nic, les se rozevřel a vobjeřilo se údolí, který sme tak dobře znali, se zříceninou, zakousnutou do ramene kopce, s nevošetřenejma zubama hradby na cimbuří a belavou šestkou věže vpravo nahoře, Řeka se pod ní zma teně točila, jako kádyby zabloudila a chtěla se vrátit, zleva do ní klocktal rozčílenej potok. Bylo to nejkrásnějšej místo z Řeky, každoročně sme s e báli, že ho zuboří náká chaťa s rozeřvanejma barva-
ma vokenic plnejš srdíček, ale letos zůstalo údolí eště panenský a slzavý, a kdy ž sme slejzali dojá k vohništi, ve kterým se eště černaly uhlíky lonský-
ho roku, déšť přestával, pomalu vynechávala kapka po kapce, jako by se znudil svou jednotvárností.
Stavěli sme stany už tradičně "týpí" na dvou klackách převázanějch šátkem z torny, byl to tak trochu ceremoniel, něco jako balení torny, aby z ní byl perfektní váleček, když potom stály rozkrošený a skvrnitý barvama řijnovýho lesa, rozdělali sme vohen po ondiánsku z březový ků ry, Mohykán by se sice v hrobě vobracel, nešlo nám to tak dobře jako jeho rudejbratřům, ale nakonec přece jenom vyšlehlj plaminky a my sme se sesedli kolem toho tepla na svý promáčený usárny a jak sme čučeli na sebe, tak sem

věděl, co se za chvíli stane (už sem nás všechny
znal jako své ušmáchaný boty), že se za chvíli
rozehechtáme šíleným smíchem, přesně jako ti chlapi
ve filmu "Poklad na Sierra Madre", když zjistějí,
že jim všechno zlatý prach, tak tvrdě vykutanejí,
rozfoukal vítr.

A to už sem viděl, jak se Lenda pomalu začíná
šklebit.

/Jan Vyčítal/

x x x

TÁBOROVÝ KRUH

Rozra dostněn svou přítomností
sedáš do velikého kruhu
Není to elipsa
ani tojúhelník
Jen jeden veliký kruh
okolo planoucí hranice
kde všichni nahlas mlčí
a potichu řvou
Každý tam sedí stejně
Ně kde uprostřed
Mezi začátkem a koncem

/PIPIK/

ROZPOČÍTADLO

En ten týny, nebuď líný
oblékni si staré dřiny
vyrazíme lesní ce stou
do kopců i do roviny

Elce pelce do pekelce
někde v lese u krmelce
ať je hezky nebo není
budem d'ělat kotrmelce

Abr fábr domine
půjdeme ven co by ne
přineseme kousek slunce
pro sebe i pro jiné

/ILKA/

PRÁVĚ VYŠLO

v ODEONU "lov motýlů"

= francouzské šansony ve výběru, přebásnění
a parafrázích Pavla Kopty =

s repertoáru : EDITH PIAF

GILBERTA BECAUDA

CHARLESE AZNAVOURA

GEORGESE BRASSEUSE

JACQUESE BRELA

LÉO FERRÉ

ukázka: M ů j _ _ d ě k _

Vědec může být i aureát

Ceny Nobelovy

Ale jaký rád má se dát

Lidem tak jako vy

Za to že chodec zbloudilý

Našel svou cestu k nám

Za to že nerozbořili

Starý chrám

Jen díky vám

Mé díky vám

Tak díky vám

Tak díky vám

Můj dík

Za to že sázíš topoly

I kdy ž je ti moc let

Za smích který zní ze školy

Když se učitel splet

Za blues zpívané v Tennessee

A za včerejší flám

Za led plující z Oděsy

Kdovi kam

Mé díky vám

Mé díky vám

Tak díky vám

Tyk díky vám

Můj dík

zkráceno/

13. pokračování

Prérie kdysi bývala rájem BIZONŮ. Tyto pohodující zásobárny masa, tuku i kůže se ovšem neomezovely jen na travnaté pláni, ale bylo je často vidět jak na západě ve Skalistých horách, tak ve východních Alleghanách, a jejich pozůstatky se našly dokonce na Aljašce.

Tisícová buvolí s táda, křižující prérii a ochlažující se už z dálky mračny zvířeneho prachu, přitahovala pozornost každého. Jak by také ne, vždyť obyvatelé pláni viděli v bizonech zdroj obživy, oblékání, bydlení, zkrátka celého života. Ne nadarmo je běloši nazývali, pokud ještě neznali přesné rozdělení prerijských kmenů, "buvolími Indiány".

Lov na bizony se s tal během staletí i náboženskou záležitostí celého kmene, který se vydával v letních měsících za putujícími stády. Výpravě předcházely různé obřady spojené s rituály a tanci, aby skončila ús pěš ně. Neproběhla-li tato složka podle očekávání, mohl být lov odložen. Existovaly také vybrané skupiny lovců, pátračů, přičemž měl každý dosti přesně vyhra zenou funkci. Rovněž při dělení kořisti panoval přísný řád - např. tomu, kdo buvola skolil (poznalo se to podle označení šípů a kopí), patřila kůže a určité části masa. Zbytek se rozdělil mezi pomocníky a nezapomínalo se ani na chudé příslušníky kmene.

Vlastní lov měl postupně několik forem, a to od nejprimitivnějších, kdy lovci vyhledávali osamělé kusy a ubíjeli je kameny nebo je za hnali do strží, případně na místa, odkud se nemohla zvířata dostat. Později, podobně jako obyvatelé severu, je zaháněli do oploceného terénu, který předtím upravili tak, aby byl niž než okolí (vykopáním schodu), protože i to stačilo k snemožnění útěku. Nezřídka také Indiáni zapalova li suchou trávu, třeba i z několika stran. Potom zmatené stádo obklíčili a střelbou z luků i oště py ubíjeli jednotlivé kusy.

Lov na buvolu však nejvíce odpovídá našim představám a ž s použitím koní. Indiáni měli své koně

k tomu účelu vycvičené především v tom, aby se při cestě za stádem chovali tiše a nepozorovaně. Stalo-li se, že kůň zaržal nebo způsobil hluk, býval vyřezán a někdy i umrcen. Taktika totiž spočívala v překvapení stáda. Potom je lovci mohli udržovat v kruhu, po jehož obvodu projížděli a mohli si ke střelbě vybrat nejtučnější krávy a telata. Mířili do plecí a přesto, že měli poměrně krátké luky, měl šíp takovou průbojnost, že, jak uvádí E. T. Seton, prolétl v jednom případě nejen krávou, ale navíc zasáhl a usmrtil i tele, běžící vedle. Při lovu platilo pravidlo nepomáhat raněným druhům, ale snažit se pouze o udržení stáda na místě, protože lovecké skupiny nebývaly početné a dříve či později se buvoli vzpamatovávali a dali se lavinovitě na útěk.

Kromě výročního letního lovu, kterého se účastnil celý kmen, vydávaly se na lov indiánské skupiny i v zimě - ovšem bez slavnostních ceremoniálů. Jestliže totiž v létě měli bizoni nejchutnější maso, v zimě byla nejcennější jejich srst, zvláště vhodná ke shotování teplých oděvů, mokasinů i pokrývek.

Vítě co je to PEMIKAN? Tak se vlastně nazývá maso konzervované po indiánsku. Když totiž skončil veliký lov, nemohli Indiáni samozřejmě sníst veškerou kořist najednou, a také nechtěli, aby se jim skazila. Rozřezali tedy maso na pruhy, které nechali vysušit sluncem, případně je pomalu udili v kouři, potom je roztloukli a smíchli s třetinou rozpuštěného tuku. Kde k tomu byla příležitost, přidávali i divoce rostoucí ovoce. Nakonec směs péchovali do kožených vaků, v nichž za sucha vydrželo maso neporušené až pět let. Pemikan si připravovali také lovci karibů, Eskymáci a severozápadní ry báři. I když by nám asi moc nechutnal, je pro velkou kalorickou hodnotu nejdůležitější složkou potravy polárních expozic.

1. Dekapsy vobčanku a k tomu kerun pár
 uprestřed příredu přijímat ticha dar
 te všechno přes škleby lidí
 ce nechápou nic.

Nechápou že chcem jen, jenom v klidu žít

svět je nám těsnej když musíme jít

a říkat někde něce, ce svírá nám rty.

R. Votřelý fráze a sliby do očí
 známe už známe, vždycky se otočí

jen proti nám,

vyrost z nich tuláckej kříž.

2. Nervózní města, hádky a pranice
 děla a zmatky, nařtový štvánice,
 te pro nás máte, tak pěkně děkujeme.
 De kapsy vobčanku a taky kerun pár
 uprestřed příredu přijímat tichadar
 te všechno přes škleby lidí, ce nechápou nic.

slyšel jsem, zjistil jsem, inzerce, různé . . .
 - - - - -

Kamarádi, preberte knihovny svých prarodičů!!!
 - Cimbura nutně potřebuje útlou šedou brožuru
 vyšlou v první polovině století J.H.Ingraham:
 "Kniže z domu Davidova". V horším případě stačí
 i zápujčka k opisu.
 Karel Vidimský Nad spádem 13/200 Praha 4-Podolí
 147 00, tel. práce 29-10-90 /le-18 hod/

- - - - -
 - Lim. JOE - shání poštovní známky, případně i celé
 obálky, jakéhokoli stáří, na náročnost nehledě.
 - - - - -

- v 11 čísle Melodie je článek "Banje z Mlýnských hor"
 o prákopnicích hry na banje v československu.
 - - - - -

- v pondělním vydání Svoobodného slova /10.11/
 byly uveřejněny výsledky Trapsavce 1980.
 - - - - -

KDO má doma nepotřebná razítka, ať obrázková
 nebo jiná ?! Zašlete je na adresu redakce pro
 potřebu dekorace tohoto plátku.
 - - - - -

PŘÍSPĚVKY, INZERÁTY, ZPRÁVY a OSTATNÍ
 přijímá :

R E D A K C E : Limonádevý Joe

Josef Medlín - Vlastislavova 565/13,

Praha 4 - Nusle

140 00
 - - - - -

Kouba



Cena nevyšitelná
PATISK DOKÁZÁN ! ! !
Neresiřuje PNS * * *